

„Oroszlánváros” példát mutat

Szingapúr, 2010. január

A Jumbo szinte észrevétlenül landolt a párafelhőben úszó repülőtéren. Hatalmas, gömb alakú karácsonyfadíszek között érkeztek meg csomagjaink a futószalagon. A európai téli holmik rögtön a hátizsákokba kerültek. Hatan – mint 2006 óta minden januárban, a délkelet-ázsiai/hátsó-indiai útjainkon – kiléptünk a mellbevágó meleg éjszakába.

A Maláj-félsziget déli csücskén lévő Szingapúr (magyarul: Oroszlánváros) a körülötte lévő szigetekkel együtt 700 km². 1963-ban szakadt ki a brit korona fennhatósága alól és csatlakozott Malajziához. Az 1965-ös újabb válás után alakult meg a Szingapúri Köztársaság, amely közel 5 milliós lakosságával a világ egyik legmagasabb életszínvonalat felmutató állama. A főleg kínaiak által meghatározott üzleti élet rendkívül erős gazdasági hátteret biztosít a miniállamnak.

Szingapúrban található a világ legforgalmasabb kikötője. Szinte ijesztő látvány a fémdzsungel, amelyben 7-8 szinten halmozzák egymásra az óriási konténereket. A hihetetlen méretű és pontosságú logisztikai rendszert a legfejlettebb informatikai háttér irányítja.

A sziget gazdaságát 136 bankja, a könnyűipar, a turizmus és a kikötő hatalmas éves bevétele alapozza meg. Reggelenként maláj munkások ezrei tolonganak a félszigetet Szingapúrral összekötő hídon, hogy pontosan érkezzenek az európai szemmel is feltűnően tiszta és esztétikai szempontból remekül megtervezett ipari negyedekbe. Malajzia lényegesen olcsóbb, mint a drága miniállam, így a kb. havi egyezer szingapúri dolláros fizetésük (kb. 145 ezer Ft) jelentős jövedelemnek számít hazájukban.

A látogatót sokkolja az utcák, terek és épületek higiéniája. A belvárosban versenyt lehetne szervezni, hogy ki talál előbb egy eldobott csikket vagy metrójegyet. A győztes bizony megizzadna, nemcsak a melegtől, de még inkább a hiábavaló erőfeszítéstől. Az összes szingapúri épületben tilos dohányozni, és nyílt területen is erősen korlátozzák ennek lehetőségét. Aki mégis szeretne hódolni káros szenvedélyének, az utcákon elhelyezett szeméttárolók tetején lévő hamutartó mellett szívhat el egy cigarettát.

A környezet védelme, úgy tűnik, mindenki számára kiemelten fontos. A földterület szűkös volta miatt a csodálatos növényekkel betelepített zöld szakaszokat szigorúan óvják. A hetvenes évek óta több mint ötmillió fát ültettek.

A világgazdasági válság mintha nem érte volna el Földünk e távoli pontját. A felhőkarcolók és a toronydaruk erdeje határozza meg a báméskodó turista első benyomását. Őrületes tempóban építkeznek, és ezt a hevületet a kormány is erősíti. A lakosság 90 %-a államilag kivitelezett 5-25 emeletes házakban lakik. A rendkívül olcsó

lakások gyermekszámtól függően igényelhetők, egyébként sem magas árakat 30 év alatt kell kiegyenlíteni.

Lehajtott fejű, depresszív szingapúri lakost nehezen találunk. Vidám tekintetű és jókedvűk rányomja bélyegét az egész város hangulatára.

Where do you come from? – az első kérdés szinte a köszönéssel azonos. Mosolyogva közlik, hogy kiválóan beszélnek a „szinglist” (azaz a szingapúri angolt), és valóban... Az évi 10 millió látogatót kedvesen és büszkén tájékoztatják a városállam eredményeiről az idegenvezetők. Kikerülhetetlenül mesélnek az 1942–45-ös japán megszállásról. Történelmük legsötétebb időszakának bemutatására külön múzeumot hoztak létre.

Kiváló programokat ajánlanak az ide látogatóknak a jól szervezett, felkészült turistairodák. A túrák kiindulópontja az Óriáskerék, azaz a „Szingapúr szeme” előtti tér. Innen kísérik vadonatúj, légkondicionált buszokon az érdeklődőket a különböző programhelyszínekre a kedves „szinglist” beszélő idegenvezetők.

A világ legnagyobb éjszakai szafariján több ezren tolongtunk. A 40 hektáros területen zajtalanul haladó, nyitott elektromos vonaton holdfényt imitáló megvilágításban élveztük a több mint 900féle állatot bemutató dzsungelkörnyezetet. A tigrisek, elefántok és más állatok látványa karnyújtásnyi távolságban valóban lenyűgöző.

A legnagyobb meglepetés a több mint 3000-féle orchidea pazar botanikus kertjében ért bennünket. Az ún. VIP-részlegben fedeztünk fel egy orchideát, amelyet Horn Gyuláról neveztek el 1997. áprilisi látogatása emlékére.

A fárasztó, ám izgalmas belvárosi séta a hatalmas bevásárlóközpontoktól a Raffles Hotel árkádjai árnyékában vezet tovább, és szinte arra kényszerít, hogy megpihenjünk a gyönyörű belső udvarban. A lenyűgöző múlt század eleji stílusú környezetben jól esik a fagyalt. A kíváncsiságunk a hotel főbejáratához visz, de a szigorú portás jelzi, hogy csak az ajtóig mehetünk. Szingapúr egyik legfontosabb épületegyüttesét 1887-től jegyzik. A méregdrága szálloda rendkívül büszke hajdani világhírű vendégeire, megfordult itt többek között Joseph Conrad, Kipling, Chaplin, Somerset Maugham, John Lennon és Michel Jackson is.

A multikulturalitás átszövi az élet minden területét, a négy hivatalos nyelv – az angol, a kínai (mandarin), a maláj és a tamil – remekül megfér egymás mellett. A büszke Szingapúr példát mutat egy jóléti állam szervezettségéről, az oktatás fontosságáról (az oktatás a városállam legfontosabb stratégiai pontja; a világ legsikeresebb fiatal matematikusait az itteni iskolák bocsátják ki), a különféle vallások és etnikumok közötti feltűnő békéről és jó viszonyról. A kínai többségű lakosságot harmonikusan egészítik ki a hinduk és a malájok. A két legnagyobb etnikai negyed, a kínai és az indiai jól reprezentálja és mutatja be a két nemzetiség kulturális, étkezési szokásait és hagyományait, valamint lüktető kereskedelmi életét. A taoista, a hindu és a keresztény

templomok mellett jól megférnek a mecsetek, sőt a belvárosban egy szép, visszafogott stílusú zsinagóga is található.

A miniállam gazdasági erejét és vitalitását szimbolikusan is mutatja a Marina-öbölben található Merlio, azaz a hatalmas vízköpő oroszlán, háttérében Szingapúr üzleti központjával.

Az európai látogató az itt töltött napok után elgondolkodhat, hogy a világ bizony fordul, és a befelé tekintő, kissé önhitt társadalmakra jelenleg kevesebb napfény jut, mint bolygónk e pontjára.

Kocsis András Sándor